

[Thestrup.]

hører fortiden til som sportlerne og tiende. De bygger på tjenestemændenes pligt til at repræsentere, og de forudsætter adgang til billig hushjælp og forskelligt andet, der ikke længer eksisterer. Disse forhold er nemlig totalt forandret. Praktisk talt ingen tjenestemand har pligt til at repræsentere, og de, der har det, kan gøre det på en restaurant. Den, der nu har tjenestebolig, får større udgift, end han ellers ville have: til møbler, til hushjælp, til varme o. s. v.; og det forhindrer ham i at spare op ved at have eget hus, eventuelt ejerlighed. Endelig stiller tjenesteboligerne tjenestemanden vanskeligere end alle andre den dag, han går af. Lad staten i de kommende 5 år afvikle sine tjenesteboliger.

I sidste nummer af Dansk Toldtidende var der et læserindlæg fra toldkontrollør P. H. Christensen, Næstved, der skrev, at han i 1960 havde indsendt flere forslag til det daværende rationaliseringsudvalg uden at have fået noget svar om udfaldet af behandlingen. Han nævner, at andre — ligeledes uden motivering — har fået indsendte forslag henlagt under devisen: findes ikke egnet til gennemførelse. Mon ikke man skulle være lidt mere forsigtig med at svække medarbejdernes interesse for den mest rationelle drift? Meget ofte kan jo netop de mennesker, der arbejder ude i marken, bedre finde frem til de praktiske rationaliseringer end dem, der sidder i den øverste ledelse.

Når vi nu ser på de store offentlige udgifter, der er planlagt for de følgende år, indtil 1970, forekommer det mig, at det vil være rimeligt at spørge, om vi dog ikke i disse år tillige kunne træffe nogle foranstaltninger, hvorved vi sparede udgifter enten for det offentlige eller for samfundet — besparelse for samfundet betyder jo dog også et højere udbytte.

Her er nogle områder, hvor jeg vil bede den højtærede finansminister om at overveje sådanne foranstaltninger; der er sikkert mange flere, hvor det ville være rimeligt at gøre det, men jeg vælger 2, og jeg vælger de 2, hvor jeg er helt enig med den høje regering i, at der kræves betydelige offentlige udgifter, nemlig trafikområdet og undervisnings- og uddannelsesområdet, hvil-

ket jeg havde lejlighed til at sige ved sidste års finanslovdebat.

Hvad angår trafikområdet, spørger jeg: skal vi intet gøre for at begrænse det store antal trafikulykker og det store antal trafikskader? De koster vort samfund umådelige beløb i penge, og de forvolder store lidelser. Tænker man ikke på at ophøre med at bygge de 3-sporede veje, der er særdeles farlige? Ville det ikke være klogt at sørge for mere færdselspoliti, således at der kunne blive grebet ind over for hastighedsoverskridelser o. lign.? Er det ikke en undersøgelse værd, om vi ikke er for liberale med uddeling af kørekort? Jeg har f. eks. aldrig kunnet forstå, at man tillader notoriske voldsmænd at blive udrustet med bil og så dundre frem ad vejen uden noget hensyn til deres medmennesker. Er det rimeligt, at den, der ustandselig har sammenstød, bliver ved med at køre bil? Skal vi vedblivende undlade at gøre noget effektivt over for biltyverierne? Det er meget muligt, at straf her ikke er det effektive, men vi ved jo dog alle, at netop de stjålne vogne køres i særlig grad hensynsløst og farligt.

Der kan rejses mange andre spørgsmål i denne forbindelse. Min partifælle det ærede medlem hr. Mads Eg Damgaard rejste forleden her i tinget spørgsmålet om parkering på landevej. Jeg er glad for, at den højtærede justitsminister vil overveje dette spørgsmål, for her er sikkert også et område, hvor vi har mulighed for at bidrage til en begrænsning af færdselsulykkerne.

Derefter: undervisning og uddannelse. Jeg er enig med den høje regering i, at vi i de kommende år må ofre meget, ganske overordentlig meget, for at vort folk kan være på højden — thi det er en betingelse for, at vi kan bevare vor høje levestandard. Men også her går der utvivlsomt værdier til spilte. Er der ikke alt for mange, der ikke gennemfører deres studier, og alt for mange, der anvender alt for lang tid på dem? Jeg har læst professor Westergaards bog om slagting af hellige køer. Selv om jeg ikke helt kan godkende hans synspunkter, må jeg dog sige, at jeg synes, han har ret i meget af det. Jeg vil ikke se bort fra, at nu, da vi står over for at skulle bygge flere nye universiteter, bør vi først